

деніе на закона Му азъ не го жалѣхъ и падѣхъ ся да го восприемѣхъ пакъ отъ Него. Той прѣтърпѣлъ всички-тъ ужасны мѣжы и самъ-тъ смъртъ толкось мужественно, чото изумилъ царя и всички-тъ, что были около него.

Четвъртыя мѣчили, както и другы-тъ му братіе; той, на смъртныя частъ, казалъ на царя: „подобръ да бѣдѣхъ погубенъ отъ челоуѣцы, но съ надеждѣхъ да бѣдѣхъ воскресенъ отъ Бога за животъ вѣченъ. А за тебе нѣма тая надежда.“

Пятыя-тъ, во время-то на мѣченіе-то, погледнѣлъ на царя и казалъ: „сега си ты властенъ да правишь, что искашь; но и ты си такъвъ челоуѣкъ, какъвто сме и ный; не мысли, че Богъ е оставилъ нашия родъ. Почакай, и тогава ще видишь, че Богъ е всемоушъ, кога прѣдаде Той на мѣченіе и тебе и домочадіе-то ти.“

Шестыя-тъ, като умирахъ, казалъ на царя: „ный страдаемъ, не зачото искашь ты да ны мѣчишь, но зачото е угодно Богу да ны накаже за наши-тъ грѣхове. Но не мысли, че ты ще избѣгнешъ отъ наказаніе: Богъ ще ти воздаде за това, гдѣто си ся опѣлчилъ срѣща Него.

Останѣлъ седмыя-тъ братъ, наймладыя-тъ, който былъ още въ отроческы години. Царя-тъ го повикалъ при себе и твърдѣ ласково го уговарялъ да ся отрече отъ закона на свои-тъ отцы; въ награда за това, той му обѣщавалъ да го обсыне со свои-тъ царскы благодѣнія. Но отрока-тъ былъ непоколебимъ. Царя-тъ заповѣдалъ да повикатъ майкѣ му и повелѣлъ ней да уговори сына си, какъвто да може тя да запази поне одного отъ свои-тъ седемъ сынове.

Майка-та, като пристѣпила до отрока, казала: „милое дѣте, ты, когото сѣмъ носила подъ сѣрдце-то ми; ты, когото сѣмъ азъ съ такъвъ трудъ и нуждѣхъ отхранила до сега, моля ти ся, сожали ся за мене; погледни на небо-то, на земѣхъ-тъ, на челоуѣческыя родъ и на всичко-то прѣкрасно твореніе; всичко това е создалъ Всемоушій Богъ, Комуто ся ный покланяме! Не ся отричай отъ Него; не